

گزارش در مورد نحوه پیاده سازی LDAP برای SSO – قسمت تئوری

تهیه و تنظیم: مبین خیبری

شماره دانشجویی: 994421017

استاد راهنما: دکتر تاجبخش

چکیده:

هدف از این تمرین، گزارش نحوه پیاده سازی استفاده از سرویس LDAP برای ارائه خدمات SSO جهت احراز هویت کاربران سرویس های نظیر Email، Git و ... می باشد. در گزارش کار پیش رو قصد داریم صرفاً به مبانی نظری طراحی چنین سیستمی اشاره کنیم و به زبان ساده نیازمندی های فنی این سیستم را بررسی کرده و در نهایت سیستمی با چنین ویژگی هایی را به صورت تئوری طراحی کنیم.

از آنجا که کار با چنین سیستمی، آشنایی همه جانبه با ساختار و نحوه عملکرد آن را می طلبد، در بخش های پیش رو ابتدا به معرفی کلی سرویس های LDAP، SSO و زیرساخت های لازم برای ساخت چنین سیستمی پرداخته و سپس مراحل طراحی را بررسی خواهیم کرد.

لازم به ذکر است که بسته به زیرساخت های فنی مورد استفاده، ممکن است جزئیات پیاده سازی این سیستم بر اساس تغییرات مراجع ارائه دهنده این خدمات متفاوت باشند. به همین دلیل در طول این گزارش ما تا جای ممکن وارد جزئیات نشده و به تحلیل کلی کانفیگ های مورد نیاز برای پیاده سازی این سرویس، بسنده می کنیم.

SSO چیست؟

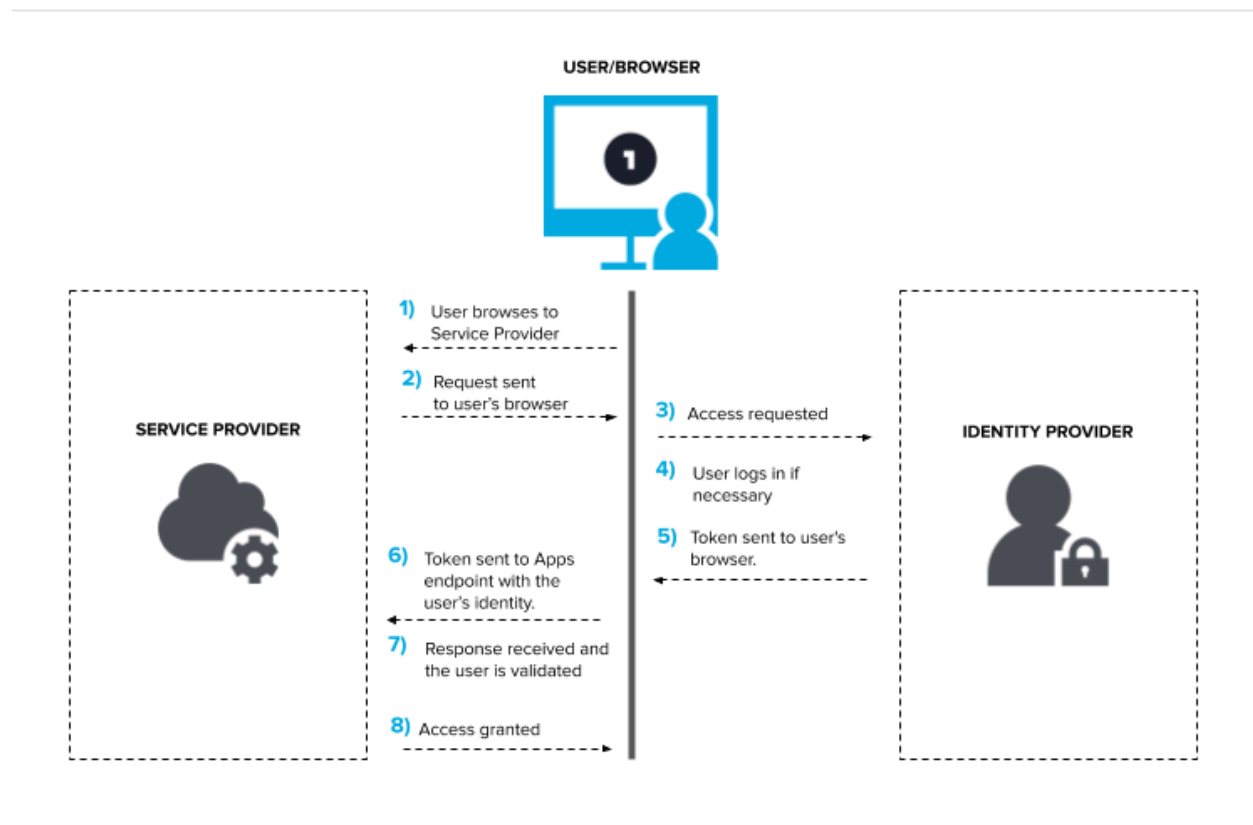
SSO یک روش احراز هویت است که به کاربران امکان می دهد با استفاده از تنها یک مجموعه داده های احراز هویت، به روشی امن در چند اپلیکیشن و وبسایت وارد شوند. در ادامه بررسی می کنیم SSO چیست، چه مزیت هایی دارد و روش پیاده سازی آن چگونه است.

طرز کار SSO چیست؟

SSO بر مبنای یک رابطه اعتماد عمل می کند که بین اپلیکیشن که ارائه دهنده سرویس نامیده می شود و یک ارائه دهنده هویت مانند گوگل برقرار شده است. این رابطه اعتماد غالباً بر اساس یک گواهی نامه است که بین ارائه دهنده هویت و ارائه دهنده سرویس مبادله می شود. این گواهی نامه برای امضا کردن اطلاعات هویت از سمت ارائه دهنده هویت به ارائه دهنده سرویس عرضه می شود تا ارائه دهنده سرویس مطمئن شود کاربر که از منبع شناخته شده ای می آید. در SSO این داده های هویت به شکل توکن هستند که بخش های اطلاعاتی برای شناسایی کاربر از قبیل نشانی ایمیل یا نام کاربری را شامل می شوند.

فرایند لاگین به طور معمول شامل مراحل زیر است.

- کاربر به نشانی اپلیکیشن یا وبسایتی که می‌خواهد دسترسی یابد می‌رود که اینجا ارائه‌دهنده سرویس نامیده می‌شود.
- ارائه‌دهنده سرویس یک توکن به سیستم SSO یعنی ارائه‌دهنده هویت ارسال می‌کند که شامل اطلاعاتی در مورد کاربر از قبیل نشانی ایمیل می‌شود و برای احراز هویت کاربر استفاده می‌شود.
- ارائه‌دهنده هویت ابتدا بررسی می‌کند آیا کاربر قبلاً احراز هویت شده یا نه و در صورتی که چنین باشد امکان دسترسی به اپلیکیشن ارائه‌دهنده سرویس را فراهم ساخته و به گام پنجم می‌رود.
- اگر کاربر قبلاً وارد نشده باشد، با ارائه اطلاعات احراز هویت که از سوی ارائه‌دهنده هویت فراهم آمده از وی خواسته می‌شود که این کار را انجام دهد. این اطلاعات می‌توانند صرفاً یک نام کاربری و رمز عبور باشند و یا شامل اطلاعات دیگری از قبیل رمزهای عبور یک بار مصرف نیز باشند.
- زمانی که ارائه‌دهنده هویت، صحت اطلاعات احراز را تأیید کرد، یک توکن به ارائه‌دهنده سرویس بازگشت می‌دهد که نشانگر تأیید شدن فرایند احراز هویت است.
- توکنی که از سوی ارائه‌دهنده سرویس دریافت می‌شود، بر اساس رابطه اعتمادی تأیید می‌شود که بین ارائه‌دهنده سرویس و ارائه‌دهنده هویت در مرحله پیکربندی اولیه برقرار شده است.
- کاربر امکان دسترسی به ارائه‌دهنده سرویس را پیدا می‌کند.

زمانی که کاربر تلاش کند به وبسایت دیگری دسترسی یابد، این وبسایت جدید رابطه اعتماد مشابهی با SSO برقرار کرده باشد تا گردش کار احراز هویت به روش مشابهی انجام شود.

توکن SSO چیست؟

توکن SSO یک مجموعه داده‌ها یا اطلاعات است که در طی فرایند SSO از یک سیستم به سیستم دیگر ارسال می‌شود. این داده‌ها می‌توانند صرفاً شامل نشانی ایمیل و اطلاعاتی در مورد سیستم ارسال‌کننده توکن باشند. توکن‌ها باید به صورت دیجیتالی برای گیرنده توکن امضا شوند تا تأیید شود که توکن از یک منبع مورد اعتماد می‌آید. گواهینامه‌ای که برای این امضای دیجیتالی استفاده می‌شود در طی فرایند پیکربندی اولیه مبادله شده است.

آیا SSO امن است؟

پاسخ به این سؤال بستگی به موارد مختلفی دارد. SSO از جهات مختلف می‌تواند موجب ارتقای امنیت بشود. یک راهکار «ثبت نام منفرد» (single sign-on) اجازه می‌دهد که مدیریت رمز عبور و نام کاربری برای کاربران و همچنین مدیران به صورت ساده‌تری انجام یابد. بدین ترتیب دیگر لازم نیست کاربران رمزهای عبور مختلف را ذخیره کرده یا به خاطر بسپارند و تنها یک رمز عبور منفرد پیچیده را به خاطر می‌سپارند. SSO در اغلب موارد به کاربران امکان می‌دهد که سریع‌تر به اپلیکیشن‌هایشان دسترسی یابند.

SSO همچنین موجب می‌شود که زحمات‌های بخش پشتیبانی هر شرکت برای کمک به کاربرانی که رمز عبورشان را فراموش کرده‌اند کاهش یابد. مدیران می‌توانند الزاماتی مانند پیچیدگی رمز عبور و احراز هویت‌های چندمرحله‌ای (MFA) را به روش متمرکزی مدیریت کنند. همچنین مدیران می‌توانند در صورت ترک سازمان از سوی یک کارمند با سرعت بالاتری دسترسی‌های وی را قطع کنند.

ثبت نام منفرد برخی معایب نیز دارد. برای نمونه ممکن است بخواهید برخی اپلیکیشن‌ها به روش محافظه‌کارانه‌تری عمل کنند. به این جهت بهتر است یک راهکار SSO انتخاب شود که این امکان را در اختیار شما قرار می‌دهد مثلاً پیش از ورود کاربر به یک اپلیکیشن خاص یک عامل احراز هویت دیگر نیز بخواهد یا این که پیش از دسترسی کاربر به یک شبکه امن از دسترسی وی به برخی اپلیکیشن‌های خاص جلوگیری کند.

شیوه پیاده‌سازی SSO چیست؟

خصوصیات شیوه پیاده‌سازی یک راهکار SSO تا حدود زیادی به نوع راهکاری که انتخاب می‌کنید وابسته است. اما مراحل کار هر چه که باشد، باید اطمینان پیدا کنید که اهداف و ایده‌های روشنی در مورد پیاده‌سازی چنین راهکاری دارید. برای نمونه باید پاسخ سؤالات زیر را یافته باشید.

- انواع متفاوت کاربرانی که به آن‌ها خدمت می‌دهید کدام هستند و الزاماتشان چیست؟
- آیا به دنبال یک راهکار داخل سازمانی هستید یا یک راهکاری ابری برای شما مناسب است؟
- آیا راهکاری که انتخاب کرده‌اید همراه با رشد نیازها و مقیاس‌بندی سازمانتان رشد خواهد کرد؟

- چه ویژگی‌هایی نیاز دارید تا مطمئن شوید که تنها کاربران معتمد می‌توانند وارد شوند. MFA، احراز هویت تطبیقی، اعتماد بر مبنای دستگاه، وایت لیست کردن نشانی IP و غیره از جمله این ویژگی‌ها هستند.
- با چه سیستم‌هایی تجمیع خواهد شد؟
- آیا نیاز به دسترسی API دارید؟

سیستم مناسب SSO چه ویژگی‌هایی دارد؟

نکته مهم این است که تفاوت بین SSO و سیستم‌های مدیریت رمز عبور را بدانید. این سیستم‌ها نیز گاهی SSO نامیده می‌شوند که اختصاری برای عبارت «ثبت نام مشابه» (Same Sign-on) است. در سیستم‌های مدیریت رمز عبور شما یک نام کاربری و رمز عبور واحد دارید، اما هر بار که به اپلیکیشن یا وب‌سایت دیگری مراجعه می‌کنید باید مجدداً آن را وارد نمایید. سیستم مدیریت رمز عبور تنها کاری که انجام می‌دهد این است که رمز عبور شما را برای اپلیکیشن‌های مختلف نگهداری می‌کند و در مواقع لازم آن‌ها را به جای شما وارد می‌کند. هیچ رابطه اعتمادی بین اپلیکیشن و سیستم مدیریت رمز عبور وجود ندارد.

از سوی دیگر در SSO پس از این که به وسیله راهکار SSO وارد شدید، می‌توانید به همه اپلیکیشن‌ها و وب‌سایت‌های تأیید شده از سوی راهکار بدون نیاز به ورود مجدد دسترسی داشته باشید. این موارد شامل اپلیکیشن‌های ابری و همچنین اپلیکیشن‌های سازمانی هستند.

فرق بین نرم‌افزار SSO و راهکار SSO چیست؟

هنگامی که به بررسی گزینه‌های مختلف SSO می‌پردازید، ممکن است متوجه شوید که گاهی اوقات از آن‌ها به نام نرم‌افزار SSO و گاهی با عنوان راهکار SSO یاد می‌شود. در اغلب موارد این تفاوت از شیوه دسته‌بندی گزینه‌ها از سوی سازمان‌ها ناشی می‌شود. نرم‌افزار چیزی است که روی یک سیستم نصب می‌شود. نرم‌افزار در واقع برای انجام برخی وظایف خاص و نه بیشتر طراحی شده است. اما عنوان راهکار نشان می‌دهد که امکان بسط یا سفارشی‌سازی ظرفیت‌های محصول اصلی وجود دارد. یک ارائه‌دهنده ممکن است به شرکتی ارجاع بدهد که راهکار تولیدی را میزبانی می‌کند.

آیا انواع مختلفی از SSO وجود دارند؟

زمانی که بحث در مورد SSO است، اصطلاحات جدید زیادی وجود دارد که باید بلد باشید.

- مدیریت بخشی هویت (FIM)
- OAuth (امروزه نسخه دوم آن مطرح است)
- اتصال OpenID (OIDC)
- زبان نشانه‌گذاری دسترسی امنیتی (SAML)

- ثبت نام مشابه (SSO)

SSO در واقع بخشی از یک مفهوم بزرگ‌تر به نام «مدیریت بخشی هویت» (Federated Identity Management) است و از این رو گاهی اوقات SSO به نام «SSO بخشی» نیز نامیده می‌شود. FIM در واقع به رابطه اعتماد ایجاد شده بین دو یا چند دامنه یا سیستم‌های مدیریت هویت اشاره دارد. SSO در اغلب موارد یک ویژگی است که درون معماری FIM ارائه می‌شود.

OAuth 2.0 یک فریم‌ورک خاص است که آن را نیز می‌توان بخشی از معماری FIM در نظر گرفت. OAuth روی ایجاد امکان اشتراک اطلاعات هویت کاربر میان دامنه‌های مختلف بر مبنای رابطه اعتماد استوار است.

اتصال OpenID یا به اختصار OIDC یک لایه احراز هویت است که بر مبنای OAuth 2.0 ساخته شده تا کارکرد Single Sign-on را عرضه کند.

«زبان نشانه‌گذاری دسترسی امنیتی» یا به اختصار SAML یک استاندارد باز است که برای عرضه کارکرد SSO طراحی شده است.

این موارد را می‌توانید در نمودار زیر به طور خلاصه مشاهده کنید.

منظور از نرم افزار SSO به عنوان یک سرویس چیست؟

دقیقاً مانند هر اپلیکیشن دیگری که امروزه روی اینترنت اجرا می شود، کارکرد SSO نیز می تواند به فضای ابری جابجا شود. پلتفرم های مختلفی امروزه سرویس های SSO را بر روی کلود و به شکل SaaS عرضه می کنند.

منظور از SSO اپ به اپ چیست؟

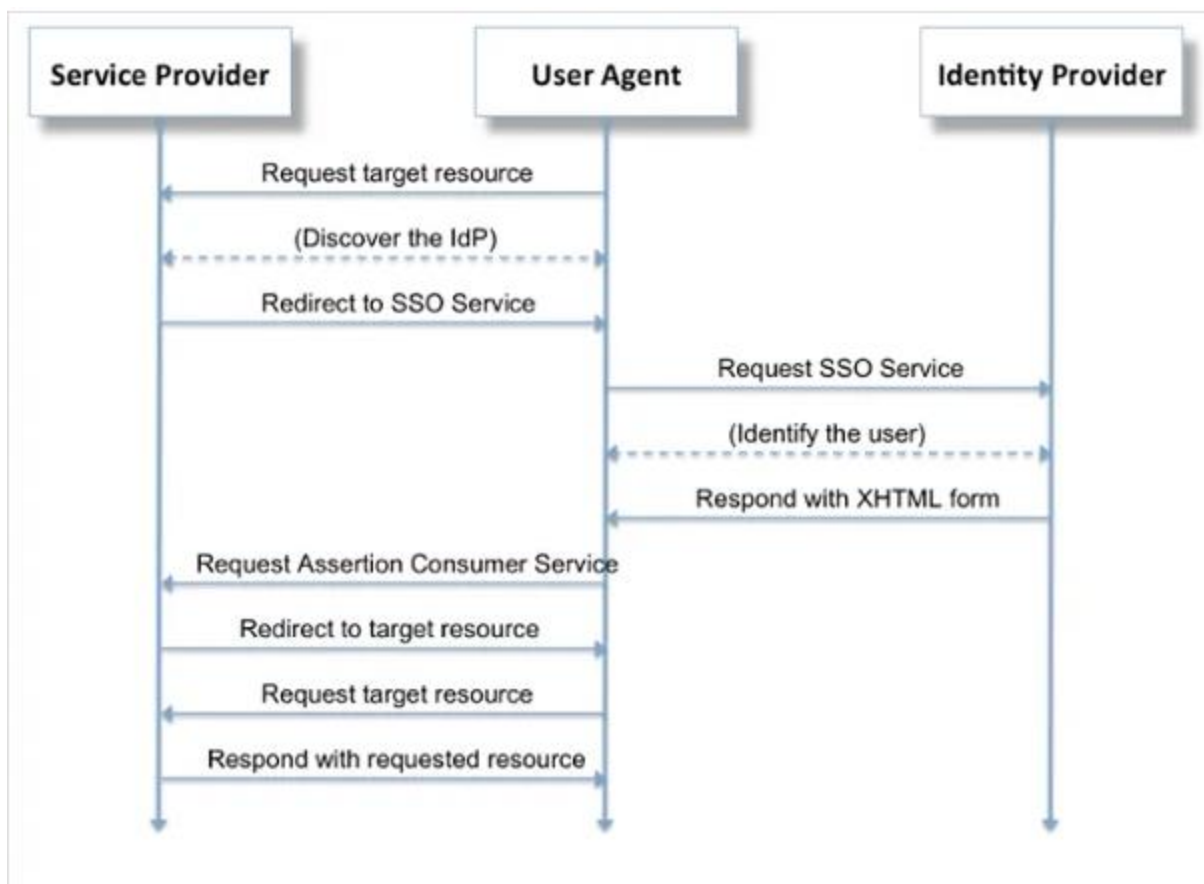
SSO بین اپلیکیشن هنوز به یک استاندارد تبدیل نشده است. در واقع این اصطلاحی است که برای ارسال هویت یک فرد از یک اپلیکیشن به اپلیکیشن دیگر درون یک اکوسیستم منفرد استفاده می شود. این فرایند تا حدودی شبیه OAuth 2.0 است اما یک روش یا پروتکل استاندارد محسوب نمی شود و در حال حاضر صرفاً از سوی SAPCloud مورد استفاده قرار می گیرد.

مزیت استفاده از SAML برای SSO چیست؟

SAML تنها استانداردی است که هم از احراز هویت (authentication) و هم احراز دسترسی (authorization) پشتیبانی می کند. این بدان معنی است که کاربران نه تنها می توانند با استفاده از ترکیب شناسه/رمز عبور خود لاگین کنند، بلکه می توانند پروفایل، نقش ها و مجوزهای خود را نیز از طریق همین پروتکل به اشتراک بگذارند.

SAML علاوه بر همه گزینه های دیگر کنترل بیشتری در اختیار شرکت ها قرار می دهد تا با پشتیبانی از امضا کردن و رمزگذاری داده ها از هر دو سمت ارائه دهنده سرویس و ارائه دهنده احراز هویت، لاگین های خود را به مراتب امن تر سازند. بنابراین در صورت نیاز می توان داده ها را در کل فرایند رمزنگاری کرد و هیچ حمله ای نمی تواند آن ها را رمزگشایی کند، مگر این که از قبل به هر دو کلید خصوصی سمت سرویس و احراز هویت دسترسی داشته باشد. این پروتکل در سال 2005 معرفی شده و از این نظر پیاده سازی های زیادی برای سیستم ها و زبان های مختلف عرضه شده است.

گردش کار کاربر در SSO-های مبتنی بر SAML بسیار شبیه انتقال داده ها در درخواست های HTTP-Redirect و HTTP-POST است.

فرایند کار چنین است:

- کاربر درخواست آغاز SSO را به ارائه‌دهنده سرویس می‌دهد.
- ارائه‌دهنده سرویس یک درخواست احراز هویت رمزگذاری شده base64 ایجاد کرده و به ارائه‌دهنده هویت ارسال می‌کند.
- ارائه‌دهنده هویت درخواست احراز را دریافت کرده، تأیید کرده و از کاربر می‌خواهد که احراز (لاگین) کند.
- ارائه‌دهنده هویت فرم XHTML را به همراه پاسخ رمزگذاری شده base64 به کاربر ارسال می‌کند.
- کاربر پاسخ SAML را به ارائه‌دهنده سرویس ارسال می‌کند.
- ارائه‌دهنده سرویس پاسخ SAML را تأیید کرده و کاربر را به منبع هدف ریدایرکت می‌کند.

پیاده‌سازی SSO مبتنی بر SAML

چنان که در بخش قبل دیدیم برای پیاده‌سازی SSO مبتنی بر SAML به دو «نقطه انتهایی» (endpoint) نیاز داریم.

- یک نقطه انتهایی اقدام به ساخت درخواست احراز هویت کرده و کاربر را به فرم لاگین ریدایرکت کرده و داده‌های درخواست لاگین را که به صورت base64 رمزگذاری شده ارسال می‌کند.
- نقطه انتهایی دیگر یک پاسخ SAML را پس از موفقیت فرایند لاگین پذیرفته و دریافت می‌کند.

شیوه انتقال داده‌ها از یک موجودیت به موجودیت دیگر به سه روش می‌تواند باشد:

- اتصال HTTP-Redirect داده‌ها را به شکل پارامتر دریافتی بسته‌بندی می‌کند.
- اتصال HTTP-Post داده‌ها را به شکل درخواست HTTP ارسال می‌کند. این روش معمولاً از طریق ساخت یک فرم XHTML انجام می‌شود.

هیچ دخالتی از سوی پروتکل HTTP از سمت کاربر یا مرورگر صورت نمی‌گیرد، بلکه یک اتصال مستقیم بین دو نقطه انتهایی صورت می‌گیرد.

درخواست‌های احراز هویت به طور معمول با استفاده از اتصال HTTP-Redirect یا HTTP-Post ارسال می‌شوند زیرا payload داده‌ها کم است. اما از آنجا که پاسخ SAML معمولاً برای قرار گرفتن در یک URL بیش از حد بزرگ است، بهتر است از اتصال HTTP-Post برای انتقال داده‌های پاسخ SAML استفاده شود.

سخن پایانی:

پروتکل SSO مدت زیادی است که معرفی شده است. در این بخش با تاریخچه، انواع، کاربردها و مزیت و معایب آن آشنا شدیم. این فناوری همچنان در حال تکامل است و امروزه شاهد هستیم که دستگاه تلفن همراه کاربران به عنوان کلید احراز هویت آن‌ها برای لاگین کردن در پلتفرم‌های مختلف مورد استفاده قرار می‌گیرد. با این حال این فناوری نیز برخی معایب از نظر امنیتی و رعایت حریم خصوصی دارد و از هجمه انتقادات به دور نمانده است. از این رو باید در زمان تصمیم‌گیری برای استفاده از آن با چشم باز و با رعایت همه جوانب تصمیم‌گیری کنیم.

پروتکل LDAP چیست؟

پروتکل LDAP نسخه سبک تر شده پروتکل DAP می‌باشد و هر دو آن‌ها به عنوان بخشی از استاندارد X.500 هستند که استاندارد Directory Services می‌باشد. به زبان ساده LDAP پروتکلی است که به ما در پیدا کردن اطلاعات و پرونده‌های مربوطه و مورد نیازمان چه درون یک سازمان چه درون اینترنت کمک می‌کند و این فرایند را راحت تر می‌سازد.

LDAP سرنام Lightweight Directory Access Protocol یک پروتکل استاندارد برای دسترسی به پوشه‌های مبتنی بر شبکه است. با این حال، با توجه به شناسایی رخنه‌های امنیتی در این پروتکل، امروزه LPDAPS به عنوان جایگزینی بهتر و ایمن‌تر که قادر به رمزگذاری ارتباطات است از سوی کارشناسان شبکه استفاده می‌شود. نکته‌ای که لازم است در ارتباط با این پروتکل به آن دقت کنید آشنایی با مفهوم پوشه است. یک پوشه یا در اصطلاح تخصصی دایرکتوری شبکه نوعی بانک اطلاعاتی ویژه است که اطلاعات مربوط به دستگاه‌ها، برنامه‌ها، افراد و سایر پارامترهای فنی یک شبکه کامپیوتری را نگهداری و ذخیره‌سازی می‌کند. از قدرتمندترین فناوری‌هایی که برای ساخت دایرکتوری‌های شبکه از آن‌ها استفاده می‌شود باید به LDAP و Microsoft Active Directory اشاره کرد.

LDAP روش استاندارد برای دسترسی و به روزرسانی فهرست‌های (دایرکتوری‌های) توزیع شده (Distributed) ارائه می‌دهد. LDAP مخفف Lightweight Directory Access Protocol است و مجموعه‌ای از پادمان‌ها (Protocols) و متدها، برای دسترسی به اطلاعات شاخه‌های توزیع شده است. متدهایی که در LDAP در اختیار دارید به شما این امکان را می‌دهد تا از اطلاعاتی که در درخت اطلاعات شاخه‌ها (Directory Information Tree – DIT) قرار دارد استفاده کنید. برای مثال در یک شبکه، این درخت شامل اطلاعاتی از اشیاء موجود در شبکه مانند کاربران، پرینترها، برنامه‌ها و ... است.

الدپ از استانداردهای موجود در X.500 (استاندارد X.500 یک استاندارد جامع‌تر برای تعریف، نگهداری و مدیریت دایرکتوری‌های عمومی است. این استاندارد برای نگهداری اطلاعات عمومی (جهانی) استفاده می‌شود مانند آنچه در DNS استفاده شده است) پیروی می‌کند. اما LDAP از آن ساده‌تر و عملی‌تر است و برخلاف X.500، TCP/IP را نیز پشتیبانی می‌کند که برای استفاده در اینترنت نیز مفید است. الدپ سبک‌تر از X.500 است و به همین دلیل گاهی به آن X.500 Lite نیز گفته می‌شود.

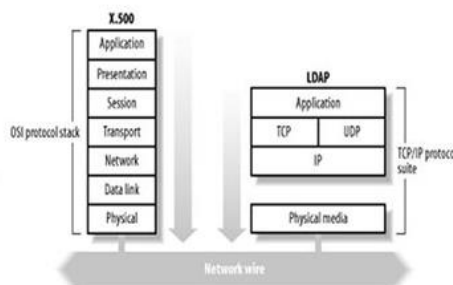
What is LDAP

❑ Lightweight Directory Access Protocol (LDAP)

- LDAP v3: RFC 3377
- RFC 2251-2256, 2829, 2830, 3377

❑ Why LDAP is lightweight

- subset of X.500
- X.500 base on OSI stack
- LDAP base on TCP/IP
- LDAP omits many X.500 operations that are rarely used
- Providing a smaller and simpler set of operations

بررسی مفهوم Directory Services

به طور کاملاً ساده Directory Services به کاربران در پیدا کردن اطلاعات و فایل های واقع شده در یک مکان کمک می کند.

به عنوان مثال پروتکل DNS به عنوان یک دفترچه تلفن حاوی اطلاعات آدرس IP و Domain Name است. کاربران زمانی که بخواهند وارد وب سایت KaliBoys.com شوند در صورتی که آدرس آن را در مرورگر خود وارد می کنند در پشت این آدرس، آدرس IP وب سرور کالی بویز قرار گرفته است و لود می شود تا آن ها را حفظ نکنیم.

یک نمونه کامل از یک Directory Service بسیار شبیه پروتکل DNS می باشد و پروتکل LDAP نیز به همین شکل است و به کاربران اجازه می دهد بدون اینکه از مکان یک کاربر یا یک فایل اطلاعی داشته باشند آن را پیدا کنند.

برای چه از LDAP استفاده کنیم؟!

بیشترین استفاده هایی که از پروتکل LDAP می شود احراز هویت می باشد. زیرا اکثر تجهیزات همچون فایروال های سخت افزاری، روترها و سرورها به راحتی از LDAP پشتیبانی می کنند و می توانیم با قرار دادن Username و Password فرایند احراز هویت خودمان را با استفاده از پروتکل LDAP به راحتی فراهم سازیم.

از جمله تجهیزات و نرم افزارهایی که از این پروتکل برای احراز هویت خود استفاده و یا پشتیبانی می کنند عبارتند از Docker, Jenkins, Kubernetes, Open VPN و پروتکل اشتراک گذاری فایل لینوکسی Samba. علاوه بر این مدیران سیستم و متخصصین از LDAP برای مدیریت و دسترسی بهتر به پایگاه های داده نیز استفاده می کنند.

بررسی LDAP Authentication

دو روش برای پیاده سازی احراز هویت در LDAPv3 وجود دارد.

- گزینه Simple
- گزینه SASL(Simple Authentication Security Layer)

احراز هویت Simple

اینگونه احراز هویت در LDAP به سه شکل ارائه می شود که به شرح زیر هستند:

- **Anonymous Authentication**: در این روش به شکل ناشناس کاربران در LDAP احراز هویت می کنند و وضعیت آنها را ارائه می دهند.
- **Unauthenticated authentication**: از این روش فقط برای اهداف خاص استفاده می شود و کاربر اجازه دسترسی به منابع و فایل هارا ندارد.

- **Username/Password Authentication**: این روش همانطور که از اسم آن هم پیداست از احراز هویت بر اساس Username و Password استفاده می کنند اما استفاده از این روش در صورتی که از پروتکل ایمنی برای رمزنگاری استفاده نشود کار معقولی نمی باشد.

احراز هویت SASL

روش احراز هویت برپایه SASL در واقع LDAP را به یک مکانیزم احراز هویت دیگر مانند Kerberos متصل می سازد. سرور LDAP ما از طریق پروتکل LDAP پیغام های LDAP را به سمت یک سرویس دیگر به منظور انجام احراز هویت انتقال می دهد.

بررسی LDAP Query

LDAP Query ها دستوراتی هستند که از Directory Services مورد نظر اطلاعات خاصی را درخواست می کنند. به عنوان مثال قصد داریم بفهمیم که یک کاربر در کدام یک از گروه های Directory Services ما وجود دارد LDAP Query ما به شکل زیر می باشد.

```
(&(objectClass=user)(sAMAccountName=yourUserName))
```

نصب و راه اندازی LDAP در سرورهای لینوکسی (Debian-Based)

برای راه اندازی و اجرای LDAP راه های بسیار زیادی وجود دارد از جمله آن ها نرم افزار OpenLDAP می باشد که یک نرم افزار رایگان و آزاد برای راه اندازی LDAP است. مراحل نصب و اجرا سازی OpenLDAP را بر روی یک سرور لینوکسی قدم به قدم پیش میبریم.

مرحله اول: آپدیت سیستم و مخازن آن

```
sudo apt update  
sudo apt upgrade
```

مرحله دوم: نصب OpenLDAP

```
sudo apt install slapd ldap-utils
```

درحین نصب از شما سؤالاتی مبنی بر پسوندهای سرور LDAP و آدرس سرور DNS پرسیده می شود که برحسب نیاز خودتان وارد کنید.

نصب و راه اندازی LDAP در سرورهای ویندوزی

برای نصب و راه اندازی LDAP در سرورهای ویندوزی می بایستی سرویس Active Directory را در سرور ویندوز نصب کنید تا به همراه آن پروتکل LDAP نیز نصب شود.